

ved Kendelse forbyde. Overtrædelse af saadanne Forbud straffes med Bøder fra 100 til 10,000 Kr. eller under skærpene Omstændigheder med Fængsel. Bøderne tilfalder Statskassen." Det glædede mig overordentlig at høre det ærede Medlem gøre sig til Talsmand for, at man helt skulde forbyde, at saadanne Retsmøder blev omtalt i Pressen. Det er efter min Mening ganske afgjort det rigtige. Jeg tror, at man noget misforstaar Begrebet Offentlighed i Retsplejen, naar man ubetinget udvider det til, at denne Offentlighed skal betyde, at Pressen kan omtale alt, hvad der foregaar i de offentlige Retsmøder. Det kan i mange Tilfælde være meget pinligt for den, der maaske med Urette er sigtet for en Forbrydelse, at høre Beskyldninger fremsat imod sig for et stort Publikum i en offentlig Retssal. Men der vil dog altid være Grænser for, hvor mange der vil blive bekendt med de urigtige Beskyldninger. Men hvis Beskyldningerne bæres frem gennem hele hans Fædrelands Presse, ja maaske, hvis det er en kendt Mand, endogsaa naar ud over flere Lande, kan det være til aldeles uerstattelig Skade for ham at være blevet saaledes omtalt, og det uanset, om der kort Tid efter falder en Dom, der fuldstændig rensar vedkommende for de Beskyldninger, der er fremsatte mod ham. Thi Renselsen vil aldrig være aldeles tilstrækkelig, selv om den fra Domstolens Side er aldeles absolut; der vil altid blive en Mængde Mennesker, som gennem Pressen først er blevet bekendt med Beskyldningerne, som husker, at der er blevet fremsat nogle Beskyldninger mod vedkommende, men maaske aldrig bliver opmærksom paa, at der er faldet en Dom, som fuldstændig rensede vedkommende for Beskyldningerne. Og i disse pinagtige Forhold, som Skilsmissegager næsten altid afslører, maa jeg rigtignok sige, at det var overordentlig ønskeligt, om det kunde lade sig gøre helt at forbyde Pressen at omtale Forhandlingerne. Det kan jo ikke fremme noget godt, at disse Sager bliver omtalt i Aviserne, det kan kun tjene til at tilfredsstille Skandalesyge og yderligere ægge denne. Efter det Standpunkt, man her i Rigsdagen hidtil har indtaget til Pressens Adgang til offentligt at omtale alt, hvad der foregaar i Retsmøderne, har jeg ikke troet, at det kunde hjælpe noget, at jeg søgte at foreslaa en Begrænsning i det, som her er stillet op af Kommissionen; men naar der fra anden Side rækkes mig en hjælpende Haand i denne Henseende, griber jeg den med Tak-

nemmelighed og Iver og vil gerne arbejde paa at vi kunde faa dette noget begrænset.

Det ærede Medlem fra Stege talte dernæst om, at den Mægling, der skal finde Sted forud for en Separation, burde ikke deles saaledes, at der var en Mægling angaaende selve Separationen og en anden Mægling angaaende Vilkaarene. Deri er jeg ganske enig med ham, der bør være en samlet Mægling, og det er næsten ogsaa uundgaaeligt, at der bliver en samlet Mægling. Thi hvorledes kan man mægle mellem Ægtefæller vedrørende deres Separation uden at komme ind paa at tale med dem om, paa hvilke Betingelser de skal have Separationen? Det tror jeg overhovedet ikke, man kan.

Det ærede Medlem fra Stege omtalte § 152, som under visse Betingelser giver enhver Arving Adgang til at faa den Enke eller Enkemand, som hensidder i uskiftet Bo, berøvet Retten til fortsat at gøre det. Jeg synes, at i den Argumentation, det ærede Medlem der anstillede, saa han noget bort fra, at det, Arvingen her værger, er falden Arv, som i Virkeligheden er Arvingens, men som den paagældende Enke eller Enkemand hensidder med Raadighed over. Naar man tilstrækkelig fæster Opmærksomheden paa dette, vil man i alt Fald dømme noget mildere om § 152, end det ærede Medlem gjorde.

Det ærede 7de Medlem for Hovedstaden (Mathilde Hauschultz) har under denne Sags første Behandling, forstaar jeg, en vanskelig Stilling. Som Kvinde er det ærede Medlem Tilhænger af Lovforslaget, som Medlem af det konservative Folkeparti Modstander af Lovforslaget. Dette mærkes ogsaa tydeligt af de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte. Tidligere har det ærede Medlem med en paaskønnelsesværdig Iver, som udsprang fra Kvinden, kaldt paa dette Lovforslag og ikke kunnet faa det tidligt nok og hurtigt nok. Som Medlem af det konservative Folkeparti er det ærede Medlem nu bange for, at det skal gaa for hurtigt med dette Lovforslag. Og det ærede Medlem har jo Ret i, at et gammelt Ordsprog siger, at de, der kører med Stude, kommer ogsaa med; men jeg tror, det gjaldt mere i gamle Dage, end det gælder nu. Tidens Tempo er nu temmelig hurtigt, og jeg tror ikke, man kan bebrejde mig, at jeg med for megen Fyrighed har anbefalet dette Lovforslag og kaldt paa Kvindernes Medhjælp til at gennemføre det. Det er rigtigt, at jeg har sagt omtrent saadan, at Kvinderne i Danmark paa Grund af deres